

Det vilde uden Tvivl give et alt for stort Skaar i Udbyttet af Skatten, hvis man vilde gaa højere op, og den, som har en Formue af 3,000 Kr., og som tillige har en saadan Indtægt, at han er sat i Indkomstskat, vil utvivlsomt ogsaa meget vel kunne bære at udrede det ringe Beløb, som Formueskatten efter Lovforslaget udgør.

Hvad det ærede Medlems Forslag om en Forhøjelse af Arveafgiften angaar, kan jeg — men det er ganske vist kun min rent personlige Mening — derom udtale, at jeg i og for sig godt kan tænke mig, at man, naar der til et eller andet bestemt Øjemed var Brug for at skaffe flere Penge i Statskassen, kunde i adskillige Tilfælde gaa med til nogen Forhøjelse af Arveafgiften. I andre Tilfælde maatte man maa-ske samtidig helst indføre nogen Formindskelse. Jeg vil dog dermed ingenlunde have udtalt den Mening, at det ærede Medlem ved sine Forslag i Enkelthederne skulde have truffet det rette. Jeg tror, at han ogsaa der er gaaet noget for vidt ligesom ved sine andre Skatteskalaer, men der vil sikkert ikke være nogen Grund til at vedtage en Forhøjelse af Arveafgiften, saa længe man ikke har liggende for sig bestemte Forslag, der ville kræve denne Forhøjelse, for at de fornødne Penge kunde komme ind i Statskassen. Det forekommer mig ogsaa, at det Ræsonnement, hvorpaa det ærede Medlem begrundede Berettigelsen af en forhøjet Arveafgift, var saare mærkelig. Det ærede Medlem sagde, at nu om Stunder da Samfundet mere og mere overtager de Byrder, der paahvilede den enkelte, saasom Sygepleje og Alderdomsforsørgelse, der vist ogsaa blev nævnt, og lignende, vilde det være berettiget, om Samfundet krævede, at Folk, naar de vare fritagne for disse Byrder, skulde betale noget mere i Arveafgift — saaledes var jo det ærede Medlems Ræsonnement. Men hvem er det, der er fritaget for disse Byrder? Det er dem, der i Forvejen af gode Grunde ere fritagne for at udrede Arveafgift. Og hvem er det, som faa Byrderne lagt paa sig, hvem er det, som maa udrede ved kommunale Afgifter en væsentlig Del af Beløbene, som Løsningen af disse ny Samfundsopgaver udkræve? Det er netop dem, der have noget, og dem, som i Tidens Løb kunne komme til at efterlade sig noget til at svare Arveafgift af. Det synes mig derfor, at naar man vil benytte dette Ræsonnement, gaar man ud fra, at det vil være rigtigt og retfærdigt at give dobbelt Konfekt. Først paa-lægger man de nogenlunde velstillede i

Samfundet yderligere Byrder, og det er der ingen, der klager over, men saa siger man: I Anledning af, at vi paa-lægge jer disse yderligere Byrder, ville vi ogsaa paa-lægge jer yderligere Arveafgift. Jeg for-staar ikke rigtig Logikken i dette Ræson-nement. Men, som sagt, forinden man kommer til hele dette Spørgsmaal om For-højelse af Arveafgiften, maatte man have liggende for sig bestemte, acceptable For-slag om, hvad Pengene skulde bruges til. Det har jo tidligere vist sig meget farligt saaledes at spare Penge op i Statskassen, og jeg tror ikke, at vi endnu ere komne ind under saadanne Forhold, at man med fuldkommen Sindsro kan se muligvis me-get store Indtægter, for hvilke der ikke er bestemt Anvendelse, flyde ind i Statskassen.

Det sidste Forslag, Nr. 12, om Skatte-mærker forekommer mig at være et meget besynderligt Forslag. Der er jo den Dag i Dag ikke det allermindste i Vejen for, at den, der skal betale direkte Skatter, kan, om han ønsker det, komme til at be-tale afdragsvis, idet han nemlig ganske simpelt, efterhaanden, som han har Pen-gene, kan indsætte dem paa en Spare-kassebog og hæve dem, naar Skattens Mønt skal erlægges. Dette Indkøb af Skattemærker ser jeg ikke i nogen Hen-seende er forskelligt fra et Indkøb af Sparemærker, og jeg fatter, som sagt, ikke, hvilke Fordele Skatteyderne skulde kunne have deraf, undtagen den ene, men som ganske vist særlig kan antages at komme de store Skatteydere til gode, at entrepre-nante private Forhandlere ville gaa om-kring til de større Skatteydere og tilbyde dem at besørge Indbetalingen af deres Skatter mod en Decurt af 1 pCt. Saa kunde Forhandleren selv beholde den ene Procent, og saa kommer Statskassen af med 2 pCt. af sin Skat, som vil blive delt ligelig mellem Forhandleren og de store Skatteydere. Jeg tillader mig altsaa at fraraade det høje Ting at vedtage noget af de foreslaaede Ændringer.

Knudsen: Jeg skal kortelig imødegaa den ærede Ordførers Udtalelser lige over for de Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. Den ærede Ordfører bemærkede, at mine Forslag med Hensyn til Udbyttet af Skatten svævede i Luften, fordi man ikke vidste, hvor meget de vilde indbringe. Det er jo ikke en Egenskab særlig ved mine Forslag, det gælder ogsaa med Hen-syn til Flertallets Forslag, idet man her heller ikke er ganske klar over, hvad de ville indbringe. Det kan ærede Medlem-